

Совршената мајка

Ејми Молој

*Три слепи глумци, три слепи глумци,
Види како трчаат, види како трчаат!*

za mark

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The perfect mother

© 2018, Aimee Molloy

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги - Скопје

Преведувач Ивана Павловска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

sovr[enata
majka

ej mi mol o j

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРОЛОГ ДЕНОТ НА МАЈКИТЕ 14-ТИ МАЈ

Цошуа.

Се разбудив со треска. Таванскиот прозорец над мене пулсира од дождот и ги испреплетувам прстите од двете раце над чаршавот, потсетувајќи се дека сум сама. Ги затворам очите и повторно спијам, сè додека не се разбудам зафатена од длабока, ненадејна болка. Се будам со вакво чувство секое утро откако тој замина, но уште веднаш знам дека овој пат е поинаку.

Нешто не е во ред.

Ме боли кога одам, палазам од креветот по прашливиот и валкан под. Го наоѓам мојот мобилен во дневната соба, но не знам кому да свонам. Тој е единствениот со кого сакам да зборувам. Морам да му кажам што се случува и да го слушнам како ми вели дека сè ќе биде добро. Морам да го потсетам, само уште еднаш, колку многу го сакам.

Но тој нема да одговори. Или уште полошо, ќе се јави и ќе вреска на телефон, велејќи ми дека нема да продолжи со ова, предупредувајќи ме дека ако уште еднаш му се јавам, тој ќе...

Болката ми го зафаќа грбот толку силно што не можам да дишам. Чекам да помине и да дојде краткиот одмор кој ми е ветен, но тој не доаѓа. Ова не е она што во книгата

пишуваше дека ќе се случи, ниту она што докторот ми рече да го очекувам. Тие рекоа дека ќе биде постепено. Дека ќе знам што да направам. Кога да направам. Ќе седнам на јога топката што ја купив. Ќе останам дома најдолго што можам, да ги избегнам машините, лековите и сите работи кои ги прават во болницата за да го натераат бебето да излезе пред телото да биде подготвено.

Не сум подготвена. Има уште две недели до мојот термин и јас не сум подготвена.

Се фокусирам на телефонот. Не го вратам неговиот број, туку нејзиниот, бабицата - жена со пирс, по име Албани, која ја сретнав само двапати.

Присутвувам на породување и не можам да се јавам. Ако си...

Ползам со лаптопот до тоалетот и седнувам на ладните плочки, со влажна крпа на мојот врат. Тенкиот компјутер стои на мојот испакнат стомак, во кој се наоѓа мојот син. Го отворам мејлот и почнувам да им пишувам нова порака на Мајските Мајки.

Се прашувам дали е ова нормално. Рацете ми се тресат додека пишувам. **Ми се лоши. Болката е интензивна. Се случува премногу брзо.**

Тие нема да одговорат. На вечера се, јадат нешто зачинето за да го забрзаат нивното породување, крадат голтки пиво од нивните сопрузи и уживаат во тивка заедничка вечер, нешто што искусните мајки нè предупредија никогаш повторно да не го очекуваме. Тие нема да го видат мојот мејл до следното утро.

Мојот мејл веднаш покажува нова порака. Слатката Френси. **Почнува!** пишува таа. **Мери ги контракциите и твојот сопруг постојано нека одржува притисок врз долниот дел од грбот.**

Како е? пишува Нел. Поминаа дваесет минути. **Сè уште го чувствуваш тоа?**

Лежам странично. Имам проблеми со пишувањето.
Да.

Собата станува темна, и кога доаѓа светлото - по десет минути, по еден час, немам претстава - чувствувам

силна болка што се шири од моето чело. Ползам назад до дневната соба, слушам врева, крик на животно, пред да сфатам дека звукот доаѓа од мене. *Цошуа*.

Стигнувам до каучот и го одморам мојот грб на перниците. Погледнувам помеѓу нозете. Крв.

Навлекувам тенка јакна врз мојата ноќница. Некако, успевам да се симнам по скалите.

Зошто не си ја спакував торбата? Мајските Мајки толку пишуваа за тоа што да се спакува, и ете мојата е сè уште во гардероберот во мојата соба, празна. Нема ај-под со музика за опуштање внатре, нема кокосова вода, ни масло од нане против гадење. Нема ниту една копија од мојот план за раѓање. Го галам стомакот под уличната светилка додека да стигне повиканиот автомобил и се качувам на лепливото задно седиште, обидувајќи се да не го забележам лутиот израз на лицето на возачот.

Ја заборавав облеката на бебето за излегување од болница.

Во болницата, некој ме упати кон шестиот кат, каде ми рекоа да чекам во собата за тријажа. „Ве молам“, ѝ велам најпосле на жената зад бирото. „Ладно ми е и ми се врти. Можете да го викнете мојот доктор?“

Мојот доктор не е на смена, туку друга жена од ординацијата, која никогаш ја немам запознаено. Премногу ми е страв додека седнувам, кога од мене почнува да тече течност што мириса на земја, исто како калта од задниот двор кога со мајка ми баравме црвци кога имав шест години.

Одам во ходникот, решена да се движам, да останам исправена, замислувајќи го неговото лице кога му кажав. Беше лут, инсистираше дека сум го изиграла. Бараше да се ослободам од бебето. *Ова ќе уништи сè*, рече тој. *Мојот брак. Мојата репутација. Не можеш да ми го направиш ова.*

Нема да ти дозволам.

Не му кажав дека веќе го видов трепкањето на зеленото светло од срцебиенето, дека го слушнав ритамот, кој беше како вртење на јаже кое се слушаше од звучниците

на таванот. Не му кажав дека никогаш не сум сакала нешто повеќе од ова бебе.

Цврсти зглобови ме креваат од подот. Грејс. Тоа ѝ го пишува на бецот за име. Грејс ме внесува во една соба со нејзините раце околу мојата половина и ми вели да легнам на кревет. Се борам. Не сакам да легнам на креветот. Сакам да знам дека бебето е добро. Сакам болката да престане.

„Сакам епидурална анестезија“, велем.

„Извини“, вели Грејс. „Предоцна е“.

Ја зграпчувам нејзината рака, огрубена од премногу сапун и болничка вода. „Не, те молам. Предоцна?“

„За епидурална анестезија“. Мислам дека слушам чекори во ходникот кои брзаат кон мојата соба.

Мислам дека го слушам како ме повикува.

Се откажувам и легнувам. Тоа е тој. Џошуа. Ме вика низ темнината. Докторката е тука. Ми зборува, и тие врзуваат нешто преку мојот бицепс, ставаат игла нежно под кожата на мојот лакт, како сечила од лизгалки врз мраз. Прашуваат кој дошол со мене, каде е мојот сопруг. Собата се врти околу мене и можам да го почувствувам тоа. Течноста тече од мене. Како земја и кал. Моите коски се кршат. Горам. Ова не може да биде добро.

Го чувствувам притисокот. Го чувствувам огнот. Ги чувствувам моето тело и моето бебе, како се делат на две.

Ги затворам очите.

Туркам.

ЕДЕН ЧЕТИРИНАЕСЕТ МЕСЕЦИ ПОДОЦНА

ДО: Мајските Мајки

ОД: Вашите пријатели во Вилиц

ДАТУМ: 4^{-ти} јули

ТЕМА: Денешниот совет

ТВОЕТО БЕБЕ: ЧЕТИРИНАЕСЕТ МЕСЕЦИ

Во чест на празникот, денешниот совет е за независноста. Дали забележуваш дека твоето досега бестрашно мало момче одеднаш е исплашено од сè кога не си пред него? Прекрасното куче на соседот сега е застрашувачки предатор. Сенката од таванот стана дух без раце. Нормално е за твоето бебе да почне да чувствува опасност во неговиот свет, и сега твоја работа е да му помогнеш да се ослободи од овие стравови, да му кажеш дека е сигурен, и дека дури и да не си пред него, Мама секогаш ќе биде тука да го заштити, без оглед на сè.

Колку брзо минува времето.

Барем тоа луѓето секогаш ни го велеа; со нивните раце на нашите стомаци, кажувајќи ни колку треба да сме внимателни и да уживаме во времето. Дека сè ќе помине додека да трепнеш. Дека дур се свестиме, тие ќе одат, зборуваат, ќе нè напуштат.

Поминаа четиристотини и единаесет дена, а времето ни малку не поминуваше брзо. Се обидував да замислам што би рекол Доктор Х. Понекогаш ги затворам очите и се замислувам во неговата канцеларија, мојата сесија е при крај, а следниот пациент нервозно тропа со прстите во чекалната. *Имаш тенденција премногу да размислуваш за работите, би рекол тој. Но, интересно, никогаш за позитивните работи во твојот живот. Ајде да размислиме за овие.*

Позитивните работи.

Колку смирено изгледаше лицето на мајка ми во моментите кога бевме само ние двете во автомобилот, извршувајќи обврски; на патот кон езерото.

Утринската светлина. Мирисот на дожд.

Тие мрзеливи пролетни попладниња седејќи во паркот, додека бебето правеше салта во мене, а моите отечени стапала излегуваа од моите сандали како модри праски. Пред да почне целата неволја, кога Мида сè уште не беше станат *Бебето Мида*, најновиот интерес на сите, кога тој беше само уште едно новородено момче во Бруклин, едно во милион, ни повеќе ни помалку необично од другите бебиња со блескави иднини и чудни имиња кои спиеја во внатрешниот круг на средбата на Мајските Мајки.

Мајските Мајки. Мојата група на мамички. Никогаш не сум го сакала тој термин. *Мамички*. Тоа е толку вештачки, толку политички. Ние не бевме *мамички*. Ние бевме мајки. Луѓе. Жени кои случајно овулирале во исто време и се породиле во истиот месец. Странци кои - за добро на децата, во име на разумот - одбраа да станат пријатели.

Се приклучивме преку сајтот на Вилиц - „Највредниот ресурс за родителите од Бруклин“ - се запознававме преку мејл неколку месеци пред да се сретнеме, долго пред да се породиме, дисецирајќи го нашиот нов дел од животот со детали кои нашите вистински пријатели никогаш нема да ги толерираат. Како сме дознале дека сме бремени. Кој уникатен начин сме го смислиле за

да им кажеме на нашите мајки. Разменување на идеи за имиња на децата и грижи за нашите карлични дна. Идејата беше на Френси да се сретнеме во живо, на првиот ден на пролетта, па отидовме во паркот тоа мартовско утро, со тежината на нашите стомаци кои беа во третиот триместар. Седевме под сенка, додека мирисот од свежо израсната трева се ширеше низ воздухот, среќни што сме заедно, што конечно можевме да ги поврземе лицата со имињата. Продолживме да се среќаваме, се регистриравме на исти часови за породување, ист курс за прва помош, една до друга во истото јога студио. Потоа, во мај, бебињата почнаа да доаѓаат, како што планиравме, точно навреме за најтоплото лето во историјата на Бруклин.

Успеа! пишувавме, одговарајќи на последната вест за породување, топејќи се како искусни баби над прикачената слика од мало бебе завиткано во сино-розово болничко ќебе.

Тие обравчиња!

Добредојде во светот, малечко!

Некои од нашата група не се чувствуваа сигурни да ја напуштат куќата со недели, додека другите не можеа да дочекаат да се собереме, да го покажат бебето. (Тие беа толку нови за нас, па не им се обраќавме по име - не како Мида, Вил, Попи, туку како „бебето“.) Ослободени на неколку месеци од нашите работи и незагрижени за нашите кариери, се среќававме двапати неделно, секогаш во паркот, обично под врбата до теренот за бејзбол, ако некој беше доволно среќен да стигне прв таму и да го фати посакуваното место.

Групата се промени многу во почетокот. Дојдоа нови луѓе, додека другите на кои се имав навикнато - скептиците за групи за мајки, како и постарите мајки кои не можеа да ја поднесат колективната анксиозност, веќе заминаа во скапите предградија на Мејплвуд и Вестчестер. Но секогаш можев да сметам на трите кои редовно се тука.

Прво, тука беше Френси. Ако нашата група имаше маскота, некој да се лепи со пердуви и да го води нашиот тим во три извици за мајчинството, тоа беше таа. Госпоѓа Желна-Да-Биде-Сакана, да не уништи ништо, полна со надеж и богати јужњачки јаглени хидрати.

Потоа Колет, сечија симпатија, наш верен пријател. Една од поубавите, со кафена коса како од рекламите за шампон, со апсурдно лесно, немедицинско домашно породување типично за Колорадо - совршената жена, наросена со шеќер во прав.

И на крај Нел: Британка, кул, ги избегнува книгите и експертските совети. Сè кај неа е, верувај-им-на-своите-инстинкти. Сè кај неа е, јас-навистина-не-би-тревало. (Јас навистина не би требало да го земам тоа чоколадно колаче. Тој чипс. Тој трет цин и тоник). Но имаше нешто друго за Нел, нешто под пристапната надворешност што го забележав првиот ден: таа, како и јас, беше жена со тајна.

Знаев дека никогаш нема да бидам редовна, но одев толку често колку што можев да поднесам, прво влечејќи го моето бремено тело, а потоа мојата количка во паркот. Ќе седев на ќебето, количката паркирана до другите под сенките на врбата, чувствувајќи се вкочането, додека ги слушав нивните идеи за родителство, за вистинскиот начин на извршување на некои работи. Задолжително доење. Обрнување внимание на знаците за спиење и носење на бебето во секоја прилика, како тој да беше препознатливо парче од Блумингдејлс.

Не е чудо што со тек на време почнав да ги презирам. Навистина, кој може да издржи да го слуша тоа ниво на сигурност? Да седи таму додека му судат?

Што ако не можеш да држиш чекор со сето тоа? Што ако не доиш? Што ако, на пример, млекото ти секнало, без оглед колку кинески билки ќе внесеш, или колку часа и да поминеш пумпајќи во текот на ноќта? Што ако си преморена, и сето време и пари си ги потрошила учејќи да ги дешифрираш знаците за спиење? Што ако едноставно немаш енергија да донесеш ужина за сите?

Колет носеше мафини. Секој пат - дваесет и четири мини мафини од скапата пекарница која неодамна беше отворена на местото каде што порано се продаваше *тапас*. Таа ќе ја отвореше кутијата и ќе ја подадеше наоколу, преку телата на бебињата. „Вини, Нел, Скарлет, послужете се“, ќе речеше. „Превкусни се“.

Некои во кругот учтиво ќе одбиеја, наведувајќи ја тежината која треба да ја симнат, вадејќи ги стапчињата моркови и парчиња јаболка, но не и јас. Мојот stomак беше рамен и затегнат каков што беше и пред да забременам. Можам да ѝ се заблагодарам на мајка ми за тоа. Добрите гени - тоа е она што луѓето секогаш го велеа за мене. Тие зборуваа за фактот дека сум висока и слаба, дека имам симетрично лице. Она за што не зборуваа се *другите* гени кои ги наследив. Оние кои не ги наследив од мојата еднакво симетрична мајка, туку од мојот исклучително биполарен татко.

Ни гените на Џошуа не се ништо подобри. Понекогаш му зборувам за тоа, го прашувам дали го загрижува ДНК-ата која треба да работи да ја надитри. Неговиот луд татко: брилијантен доктор, толку топол и шармантен со пациентите. Насилен алкохоличар зад затворени врати.

Но на Џошуа не му се допаѓаше кога зборував за неговиот татко, па се научив да молчам за него. Секако, не им спомнував за ништо од ова - моите гени, Џошуа, неговиот татко - на Мајските Мајки. Не им кажав колку сè беше тешко без Џошуа. Колку многу го сакав. Како ќе се откажев од сè - сè - за повторно да бидам со него. Дури и само за една ноќ.

Не можев да им го кажам тоа. Никому не можев да го кажам тоа. Дури ни на доктор Х, извонредниот психијатар, кој ја имаше затворено канцеларијата баш кога најмногу ми требаше, упатувајќи се кон западниот брег со жена му и трите деца. Немав никој друг, па да, во почетокот одев на нивните состаноци, надевајќи се да најдам нешто заедничко со нив; нешто во нашите споделени искуства за мајчинството кое ќе помогне да

ја тргне темнината од тие први неколку месеци, за кои сите велеа дека се најтешки. *Ќе биде полесно*, пишуваа експертите за здравје. *Дајте си време*.

Па, работите *не станаа* полесни. Јас бев обвинувана за тоа што се случи таа ноќ на 4^{-ти} јули. Но не поминува ден без да се потсетам на вистината.

Не е моја вина. Нивна е.

Поради нив исчезна Мида, а јас изгубив сè. Дури и сега, по една година, седам сама во затворската ќелија, со прстите допирајќи ја мојата рапава лузна на стомакот, и размислувам како сè ќе беше поинаку ако не беа тие.

Ако не се приклучев во групата. Ако избереа друг датум или друг бар, или некој друг, а не Алма да го чува детето таа ноќ. Ако работата со телефонот не се случеше.

Само ако зборовите кои Нел ги изговори тој ден - со главата свртена кон небото, додека сонцето го голташе нејзиното лице - не беа така прецизни: *Лоши работи се случуваат на вакви горештини*.

ДВА ПРЕД ЕДНА ГОДИНА

ДО: Мајските Мајки

ОД: Твоите пријатели во Вилиџ

ДАТУМ: 30^{-ти} јуни

ТЕМА: Денешниот совет

ТВОЕТО БЕБЕ: ДЕН 47

Повеќето од вас во текот на последните шест недели би требало да бидете навикнати на доењето, но оние кои сè уште се мачите - не се откажувајте! Мајчиното млеко е најдоброто нешто што може да му го дадете на вашето бебе. Ако се соочувате со некоја тешкотија, внимавајте на вашата исхрана. Млечните производи, глутенот и кофеинот може да го намалат вашето млеко. И ако имате болки или не ви е удобно, имајте на ум дека може да ангажирате консултант за доење да ви помогне да го решите проблемот. Тоа може да бидат паметно потрошени пари.

„Што треба *тоа* да значи, лоши работи се случуваат на вакви горештини?“ прашува Френси со загрижено лице и локните разбушавени околу вратот.

Нел брка мува со весникот кој го користи да се разладува. „Има триесет степени“, вели таа. „Во Бруклин. Во јуни. Во десет наутро“.

„И?“

„И можеби е нормално во Тексас, ама...“

„Јас сум од Тенеси“.

„...ама не е нормално тука“.

Топол ветар го дува работ на ќебето, покривајќи го лицето на синот на Френси. „Па не би требало да зборуваш така“, вели Френси кревајќи го бебето на своите раменици. „Јас сум суеверна“.

Нел го остава весникот и ја откопчува торбата со пелени. „Тоа е нешто што Себастијан обично го кажува. Тој пораснал на Хаити. Може да се каже дека тие, повеќе од нас Американците, се навикнати на обрнување внимание на планетата“.

Френси ја крева веѓата. „Но ти си Британка“.

„Сè е во ред таму?“ Колет ѝ вели на Скарлет, која стои до мноштвото колички во сенката, во кои спијат бебињата. Скарлет ги врзува рабовите на тенкото памучно ќебе со рачките на нејзината количка и се враќа во кругот.

„Мислев дека бебето е будно“, вели таа заземајќи го своето место до Френси и вадејќи го шишето течност за чистење раце од нејзината торба. „Беше долга ноќ, и ве молам никој да не му се приближува. Што пропуштив?“

„Очигледно се ближи крајот на светот“, вели Френси, цицајќи го чоколадото од еден перек, единственото задоволство кое си го дозволува.

„Вистина“, вели Нел. „Но јас имам противотров“. Вади едно шише вино од својата торба со пелени.

„Донесе вино?“ се смее Колет, собирајќи ја косата во пунџа додека Нел го отвора шишето.

„Не какво било вино. Најдоброто вино што може да се купи за дванаесет долари во девет и триесет наутро“. Од купот мали пластични чаши во нејзината торба со пелени, полни една до половина и ѝ ја подава на Колет. „Пиј брзо. Топло е“.

„За мене не“, вели Јуко, лулајќи ја ќерка си во ќебе на своите гради. „Подоцна сум на јога“.